

Niemand komt je redden

Alex Marwood bij Boekerij:

Waar is ze?

Achter de voordeur

Niemand komt je redden

Alex Marwood

Niemand komt je redden

ISBN 978-90-225-8961-8

ISBN 978-94-023-1459-5 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Poison Garden*

Vertaling: Mariëtte van Gelder

Omslagontwerp: Elizabeth Yaffe, bewerkt door DPS Design & Prepress
Studio

Omslagbeeld: Larry Rostant

Zetwerk: Text & Image, Assen

© 2019 Alex Marwood

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Erin Mitchell, die geweldig is

*Ik ben zo diep door het bloed gewaad dat mocht ik nu stilstaan,
terugkeren net zo stomvervelend is als doorgaan.*

– William Shakespeare, *Macbeth*

Geef mij het kind tot zijn zevende jaar en ik toon u de man.

– St. Ignatius van Loyola

Proloog

Schiet me lek.

Agent Nita Bevan beseft dat haar partner, Martin Coles, een blaaskaak is. In hun drie weken samen in de surveillancewagen heeft hij amper ademgehaald. Hij is best goed als ze een melding hebben, maar de rest van de tijd is het wauwel, wauwel, wauwel. En als hij eenmaal een onderwerp te pakken heeft, is er geen ontkomen meer aan. Hoe lauw ze ook reageert, hoe onbenullig het ook is, je kunt er donder op zeggen dat hij zodra hij weer in de wagen stapt zal zeggen: ‘Zo, waar was ik? O ja,’ en gewoon doorgaat met de zin waar hij mee bezig was toen ze de melding kregen. Alsof hij een boekenlegger in zijn brein heeft gestoken.

Nu, onderweg naar Dolgellau, is hij weer bezig. Het onderwerp van vandaag: kaastosti's en wie de beste maakt. Hij hoopt dat ze deze melding op tijd afgehandeld zullen hebben om naar het café in Fairbourne te gaan, dat hij nog sterker aanbeveelt dan het Old Station Café in Bala en het Sea View in Barmouth.

‘Heerlijke caerphilly,’ zegt hij, ‘met wat uienchutney. Ze maken er ook lekkere Welsh cakes. Je houdt toch wel van Welsh cakes?’

Schiet me lek.

‘Ik weet niet of ik die ooit heb gegeten,’ zegt ze. Ze is tenslotte pas een maand in Wales. In Essex is het geen alledaagse lekkernij.

‘Heb je nog nooit een Welsh cake gegeten?’ roept hij uit. ‘Nou, dan heb je nog niet gelééfd!’ Tot haar intense opluchting ziet ze achter de bocht de landrover waar ze naar uitkeken, met daarnaast de eigenaar in zijn heuvelboerenuniform van geblokt overhemd, rubberlaarzen en een met touw opgehouden broek.

‘We zijn er,’ zegt ze, en ze stopt langs de kant van de weg.

Er lijken twee soorten bergbewoners te zijn: de praatzieke, zoals haar partner, en de zwijgzame. Tot haar opluchting blijkt Gavin Rees in die laatste categorie te vallen. Hij heeft geen zin in de plaatselijke beleefdheden. Anders zouden ze hier een dag moeten blijven voordat ze aan de melding toekwamen.

‘Bedankt dat jullie zijn gekomen,’ zegt hij. ‘Ik ga er liever niet zelf heen, zie je. Huisvredebreuk.’

‘Maar u bent toch een buurman?’ vraagt ze.

‘Ja. De volgende boerderij aan de andere kant van de heuvel. Maar ze zijn niet zo gezellig, zeg maar. Ze houden niet van bezoek. Ik ben er maar een handjevol keren geweest, en dan nog alleen op afspraak.’

Ze bevinden zich acht kilometer landinwaarts bij de weelderige bossen in de heuvels van Snowdonia, maar de kreten van zeemeeuwen vullen de lucht. Zeemeeuwen en kraaien. Als ze niet beter wist, zou ze op basis daarvan en de stank die in de lucht hangt vermoeden dat iemand een clandestiene vuilstort achter de bomen was begonnen. Ze kijkt naar de kleine portierswoning, de hoge metalen hekken en de muur rond het bos. De hekken zijn dicht en er lijkt niemand in de portierswoning te zijn.

‘En u denkt dat er iets niet in de haak is omdat...?’

Martin houdt zijn mond en luistert aandachtig. Een rare mengelmoes van een man. Op het eerste gezicht zou je denken dat hij niets opmerkt van wat er om hem heen gebeurt, maar als het op contacten met burgers aankomt, heeft hij een geheugen als een ijzeren pot.

‘Nou, het is die lucht,’ zegt de boer.

‘O, oké,’ zegt Nita. ‘Dus die is niet normaal?’

‘Vind je het zelf normaal ruiken?’ vraagt Rees.

Ze trekt een neutraal gezicht. Nee, het ruikt niet normaal, maar geuren hebben vele oorzaken. Ze is op genoeg boerenerven geweest om niet meer meteen haar conclusies te trekken.

Al is deze stank wel heel erg. Penetrant, misselijkmakend. Riolering, rijpe kaas en rotting. Het is een dichte geur, zo dicht dat het voelt alsof hij aan haar kleren zal blijven kleven. Als ze klaar zijn met wat ze achter die hekken gaan vinden, zal Martin geen zin meer hebben in zijn tosti.

‘En de koeien,’ vervolgt Rees. ‘Ze lopen nu al dagen in de bergwei te loeien. Alsof ze pijn hebben. Volgens mij zijn ze niet gemolken.’

‘Oké,’ zegt ze. ‘En de eigenaren?’

‘Dat is...’ Hij zoekt naar woorden. ‘Een stelletje excentriekelingen. Prep-pers, hippies. Ze zitten zich daar al dertig jaar voor te bereiden op het eind der tijden.’

‘Het eind der tijden?’

Hij knikt. ‘Ze hebben daar voor jaren eten opgeslagen.’

‘Hoeveel zijn het er?’

Hij zet zijn pet af en krabt aan zijn achterhoofd. ‘Moeilijk te zeggen, eigenlijk. Als jij er nooit binnenkomt en zij komen nooit buiten... Best veel.’

‘Aha,’ zegt ze. ‘Oké, nou, ik geef het door aan de meldkamer en dan gaan we die hekken openmaken, goed?’

Het eerste lichaam vinden ze halverwege de heuvel. Een man, mager en kaalgeschoren, op zijn buik op de smalle weg. Ze stoppen achter Rees’ landrover, stappen uit en kijken zwijgend naar de dode. Ze hoeven zijn pols niet te voelen. Hij is donkerpaars en bromvliegen gonzen druk zijn open mond in en uit.

‘Enig idee wie dit is?’ vraagt ze. Rees schudt zijn hoofd. Hij is nu echt zwijgzaam. Hij knippert onophoudelijk met zijn ogen.

Ze vraagt de meldkamer om versterking te sturen. Lijken vallen niet binnen haar salarisschaal. De beide mannen staan erbij en kijken glazig

de weg af. Nita beseft dat zij de kalmste van hen drieën is. Maar daarvoor ben ik hier gekomen, denkt ze. Na haar burn-out in Londen, waar ze continu op haar hoede was voor terroristen en steekgrage tieners, was het vooruitzicht van het landleven met diefstalnetjes van boerderijen en af en toe een kroeggevecht heel aantrekkelijk geweest.

Maar ze voelt zich klam in haar jack met fluostrepen. Dit lijkt stemt haar niet optimistisch over wat ze hoger op de heuvel zullen vinden.

‘Misschien kunnen we van hieraf beter gaan lopen,’ zegt ze uiteindelijk. ‘We moeten deze man zo laten liggen voor de technische recherche.’

De vogels zijn het eerste en duidelijkste teken; de meeuwen die Nita eerder al had opgemerkt en de grote, zwarte silhouetten van kraaien. Het zijn hele zwermen, wolken, wielend en duikend boven het door een hoge muur omsloten terrein aan het eind van de boomgaard, waar de schoorstenen van een voornaam oud huis hoog oprijzen. De lucht weergalmt van hun kreten. Ik had geen idee dat dit hier allemaal was, denkt ze. Vanaf de weg gezien lijkt het niets. Wasgoed – linnengoed – hangt aan tussen de appelbomen gespannen lijnen, hoewel het al twee dagen drui-lerig is. Dit staat me niet aan, denkt Nita. Het staat me helemaal niet aan. Er zouden mensen moeten zijn. Er zouden overal mensen moeten zijn.

‘Zijn meeuwen ook aaseters?’ vraagt ze.

‘Ik geloof van wel,’ zegt Martin, die eindelijk zijn stem terugvindt. ‘Volgens mij eten ze alles.’

Er is iets achter die muur, denkt ze, en ik ben bang dat het ons allemaal voor het leven zou kunnen veranderen. Ze werpt een blik op haar metge-zellen en ziet dat die hetzelfde denken.

De poort is elegant, bekroond met ananassen, maar iemand heeft een boodschap in smeedijzeren letters in twee bogen tussen de kolommen bevestigd. Ze moet haar ogen tot spleetjes knijpen om de woorden tegen de

achtergrond van de heldergrijze lucht te kunnen lezen. EENIEDER IS NIEMAND, staat er in de bovenste boog; IEDEREEN IS IEMAND, staat er in iets kleinere letters onder. Geen goede plek, denkt ze. Dat zou het wel ooit geweest kunnen zijn, maar dit is geen goede plek.

En dan ziet ze de voet. Daar, in de poort: bloot, naar boven wijzend en zwart op de hiel. Het lichaam dat eraan vastzit gaat schuil achter de muur. Het is een klein voetje.

‘O god,’ zegt ze. ‘Zijn er kinderen?’

Morgen zullen we geen van allen dezelfde zijn, denkt ze.

Het is een jongen. Negen, tien jaar oud, met lang, in strengen vervilt haar en een gezicht dat romig wit is onder de gezonde kleur van een buitenkind. Zijn mond is open, net als zijn troebele ogen, en vliegen wolken op uit de plooiën van de wijde pyjama die hij aanheeft. Aan één voet, de voet die ze niet konden zien toen ze naar de poort liepen, zit nog een canvas schoen: rubberen zool, elastiek over de wreef. De andere ligt met de zool naar boven in een plas een meter verderop.

En achter hem, tussen de weelderige rijen zomergroenten, ligt de hel.

Ze lijken op een rivier. Ontsprongen van achter de deuren, met vertakkingen over de stoep treden van het huis die elkaar weer vinden op de paden. Hoe dichter ze bij de poort komen, hoe meer het er worden. Op elkaar gestapeld, verstijfd waar ze zijn neergekomen. Terwijl Nita, Martin en Rees de binnenplaats betreden en worden overweldigd door de stank van ontlasting, krijgt een tornado meeuwen zich een weg de lucht in.

De gezichten zijn blauw, groen en zwart. Monden gapen naar vallende regen. Vingers klauwen in de lege lucht. Veel ogen zijn open en veel ogen, ziet ze, zijn weg. Aasvogels zijn gek op ogen. Zo mals.

Ze kropen, denkt ze. Ze kropen en klauterden over elkaar heen in een poging bij de poort te komen. Te ontsnappen.

Martin klapt dubbel en kotst terwijl zij naar de portofoon aan haar jack tast.

Ze liggen erbij als menselijke mikadostokjes.

Onder de Doden

September 2016

1

Romy

Waar ik ben opgegroeid, praatte je met geen woord meer over iemand die dood was.

Hier, onder de Doden, is het niet zo makkelijk. Ik ben de enige volwassene die nog leeft, en iedereen wil alleen maar praten over de doden die zijn blijven liggen.

Eén dag langer, zeggen ze, en ik had ertussen gelegen. Nog een voor de statistieken. Met mijn been zal het hoe dan ook nooit meer goed komen. Ze hebben me twee weken in het ziekenhuis gehouden. Toen vier dagen op een politiebureau. Ze konden niets verzinnen om me ten laste te leggen, maar ze wilden me ook niet laten gaan. Enige Overlevende Volwassene schijnt een status te zijn die je onmisbaar maakt: een hogere status dan ik ooit in mijn leven heb gehad. Toen werd er een rechterlijke machtiging afgegeven, wat inhield dat ze me op grond van mijn geestelijke toestand mochten opsluiten in iets wat ze een ‘faciliteit’ noemden en dat ze me elke dag vragen mochten stellen en dat ik niet weg kon lopen, tenzij ik lètterlijk wegliep. En ik geef toe dat ik best gestoord was toen ze me eruit haalden. In de twee dagen stilte nadat het schreeuwen was verstomd, was ik gaan denken dat de wereld was vergaan terwijl ik in mijn ziekbed lag.

Ik leefde dus alleen in een cel, als een non, maar niet zonder luxe: ik had mijn eigen wc in de hoek, kreeg drie maaltijden per dag en mocht een douche nemen, een wárme douche, wanneer ik er maar om vroeg.

Al met al werd ik goed behandeld. Ze brachten me extra beddengoed, en een tv, en een vriendelijke jonge familierechercheur nam me tussen de verhoren door mee naar buiten voor trage strompeltochten op mijn krukken om aan te sterken. Ik zag straten en winkels en een plantsoen met bomen waar kinderen renden en gilden onder een blauwe lucht. Er was een kanaal, een kunstmatige rivier die voor de komst van het spoor was aangelegd om de steden met elkaar te verbinden. Kleine beschilderde boten lagen langs de oevers, met geraniums in blikken potten op de daken en met kettingen vastgelegde fietsen ernaast. Er wonen mensen op die boten. Dat vind ik leuk. Ik zou ook wel op een boot willen wonen. Trossen los en naar het midden van het water drijven. Alsof je een slotgracht hebt.

Er kwam elke dag iemand vragen of ik me alweer iets herinnerde, en elke dag gaf ik hetzelfde antwoord: ik zat onder de morfine. Ik zat onder de morfine tot iedereen doodging, en daarna was er alleen nog maar witte pijn. En ze brachten me foto's van mensen van wie ze dachten dat ze tussen die blauwgrijze lijken hadden gelegen. Iedereen die bij de Ark kwam, nam een andere naam aan, wat het identificatieproces bemoeilijkt. Ik heb zoveel jonge mensen op die foto's gezien. Mensen met haar, mensen met ouders, tieners met felblauwe oogschaduw op, glimlachende jongvolwassenen in een zwart gewaad en met een vierkante baret op die een diploma vasthouden. Ik zag Luz op een paard, in een tweedjasje en met een cap op, en Siraj met dik, in pieken geplakt groen haar en een strak mouwloos T-shirt aan met NEVER MIND THE BOLLOCKS erop. En er waren anderen die ik niet herkende: vermiste jongeren uit de jaren tachtig en negentig, degenen die opeens weg waren en hun ouders met vragen achterlieten. Al die mensen, al die mensen, lang geleden voor het eerst zoekgeraakt. Ik knikte als een gezicht me bekend voorkwam en schudde

mijn hoofd op de spijtige manier die me gepast leek als ik iemand niet herkende.

Soms vertelde degene die me ondervroeg wie de mensen op de foto's waren. Zo kwam ik te weten dat Vader in het echt Damian Blatchford heette en dat Ursola een Michelle was. Mijn eigen moeder heette Alison Maxwell, voor het laatst met zekerheid gezien in Finbrough in Berkshire, achttien jaar oud en wonend in een caravan met een baby, met mij dus, maar dat wist ik al. Ze was achtendertig toen ze in Plas Golau overleed, dus ik ben bijna eenentwintig. Ik blijf een geboorteakte te hebben, een gelukje, zeggen ze, want het zal mijn leven hier onder de Doden minder ingewikkeld maken.

Ze hebben me verteld dat Damian-pre-Lucien filosofie en politicologie doceerde aan een van de nieuwere universiteiten aan de zuidkust van Engeland. Begin jaren tachtig verzamelde hij een groepje mensen om zich heen – van wie de meeste allang overleden, vertrokken of verbannen zijn; een of twee van hen zijn lang geleden begraven op de begraafplaats, weet ik – en uit die eerste groep is de Ark ontstaan. Vita, mooie Vita, is een onduidelijker geval. Ze was Amerikaans, wat het lastiger maakt. Ze weten dat ze in 1986 al in het land was, want er hebben zich afvalligen uit de begintijd gemeld die zeggen dat ze toen al een drijvende kracht was. Weet je hoeveel Amerikanen er tussen 1976 en 1986 in het land zijn geweest? Letterlijk miljoenen, zeggen ze, en niemand weet precies hoeveel er weer weg zijn gegaan. Ergens in de grote woestijn van Ohio, Oregon of Tennessee hebben Vita's nabestaanden waarschijnlijk gedacht dat ze al tientallen jaren dood was.

Ik vraag me af of er ook iemand om mij heeft gerouwd.

Na een maand ben ik hierheen gebracht, naar iets wat een opvanghuis wordt genoemd. Het is een groot huis in een plaats aan zee die Weston heet. Er zitten voornamelijk laconieke junkies en geestige alcoholisten, maar er zijn ook een paar 'kwetsbare volwassenen' zoals ik. De meeste

mensen die in mijn categorie vallen, brengen hun tijd door met in een hoekje zitten huilen of intens geconcentreerd roken op de treden buiten, dus in vergelijking met hen voel ik me niet zo kwetsbaar. Ik ben tenminste voorbereid op de rampen die gaan komen en heb nog een kans om ze te overleven.

We hebben elke dag groepstherapie, en ik spreek twee keer per week een therapeut. Ik ben ‘arbeidsongeschikt’ verklaard omdat ze niet weten hoe ze me anders moeten noemen, denk ik, en dus kan ik om de week een plastic kaartje in een machine in een muur steken en dan krijg ik honderdtien pond van een bankrekening op mijn naam die ze voor me hebben geopend. Ik weet eigenlijk niet waar ik het aan uit moet geven: we krijgen hier twee maaltijden per dag en ik heb op het politiebureau een verzameling broeken, T-shirts en onderbroeken gekregen. De ziekenboegkleden waarin ze me hebben gevonden, zijn in een zak gestopt en meegenomen als ‘bewijsmateriaal’. Ik heb dus een paar stevige laarzen en een waterdicht jack gekocht bij een kampeerwinkel in Weston, en ik koop tabak voor mijn nieuwe vriend Spencer omdat hij graag rookt en zegt dat hij nog maar weinig pleziertjes heeft nu heroïne er niet meer in zit.

Mijn therapeut heet Melanie. Ik weet niet waarom ik naar haar toe moet en ging er in het begin van uit dat ze me in de gaten moest houden, maar iedereen hier verzekert me keer op keer dat ik geen verdachte ben. Melanie zegt dat er zoiets bestaat als overleversschuld en nog iets wat PTSS wordt genoemd en dat ik een topkandidaat ben voor allebei. Als zodanig heb ik een hoog risico op suicide, depressie en ‘sociale beperkingen’. Ze gelooft in die dingen en heeft er jaren op gestudeerd, zoals ik jaren heb geleerd dieren te slachten en takkenhutten te bouwen. Ieder het zijne, neem ik aan. ‘Ik weet niet of het wel waar is van die “overleversschuld” waar je het over hebt,’ zei ik een keer tegen haar. ‘Ik ben er mijn hele leven op getraind te overleven. Het enige waar we ons mee bezighielden, was het overleven van de apocalyps. Het was ons doel en onze identiteit. Een overlever zijn

is iets om trots op te zijn, niet iets om je schuldig over te voelen. Ik heb precies gedaan wat er van me werd verwacht.’

‘Ja,’ zei ze, ‘maar dit is de échte wereld.’ Toen werd ze een beetje rood en klapte dicht, want zulke dingen hoorde ze niet te zeggen, denk ik.

Melanie is geen sektespecialist. Daar zijn er niet zoveel van in Weston, vermoed ik. Ze doet haar best. Ik vind het niet erg. Ik ben blij dat ik de kans krijg met iemand te praten. Iedereen die ik kende is dood en ik ben onzichtbaar.

Het bevalt me wel in de opvang. Ik ben in een soort commune opgegroeid, tenslotte, en ik ben eraan gewend mensen om me heen te hebben. Wat mij angst aanjaagt, is leegte. De stilte die in de kleine uurtjes neerdaalde in het politiebureau als de dronkenlappen eenmaal voor pampus lagen. Het geluid van het luikje dat elk uur werd opengeschoven voor de zelfmoordcontrole was een intense opluchting, want dan wist ik, heel even maar, dat de wereld niet was vergaan. Maar hier, in die met gipsplaat van elkaar gescheiden hokjes, hoor ik het kraken van bedbodems, het kuchen en snikken van mijn huisgenoten, ik ruik sigarettenrook vermengd met de zilte zeelucht en voel me gerustgesteld in het besef dat ze voorlopig allemaal nog leven.

Melanie zegt dat ik mezelf moet dwingen elke dag naar buiten te gaan. Eerst een uur per dag, dan langer, dan nog langer, tot ik mijn vier veilige muren de hele dag achter me kan laten als ik wil. ‘Je kunt je brein trainen,’ zei ze. ‘Het is net een spier die elke keer dat je hem gebruikt sterker wordt. Zie het als fysiotherapie voor je hoofd.’

Ik knik en frons mijn voorhoofd. Ik heb ontdekt dat dit een goede manier is om ze te laten ophouden met dingen uitleggen. Als je glimlacht, weten ze dat je niet luistert. Ik hoop dat als ik eruitzie alsof ik luister, als ik ze ervan overtuig dat ik vooruit ben gegaan, ze me vrij zullen laten. Dat ze zullen denken dat ik veilig kan vertrekken voordat het ze opvalt dat mijn dikker wordende buik meer is dan het sufmakende koolhydraatrijke

dieet dat ze ons voorzetten om ons kalm te houden. De buitenwereld vervult me met angst, maar ik moet het zien te presteren er te wonen.

Dus doe ik wat ze zegt en dwing mezelf elke dag de straat op te gaan, naar het strand te strompelen om te genieten van het beuken van de golven, de kreten van de meeuwen, het verwaaide afval en de gevallen ijs-hoorntjes, maar o, de angst die ik ervoor moet overwinnen. In Plas Golau kregen we elke dag een nieuw verhaal te horen over de slachtpartijen onder de Doden: de messen, de vuurwapens en het lood in het water, de vrachtwagens die op mensen inreden, de vrouwen die als seksslavinnen werden verkocht, de schitterende zilveren torens van de Mammon die instortten. Die verhalen vergeet je niet als je ze bijna twintig jaar lang elke dag hebt gehoord.

Wat Melanie vooral doet, is op haar zachte kantoorstoel zitten, aantekeningen maken en zeggen: ‘En wat voelde je daarbij?’ Dan bedenk ik woorden als ‘verdrietig’, ‘eenzaam’, ‘geïsoleerd’, ‘bang’, ‘boos’ en ‘verontwaardigd’, al stop ik er af en toe een ‘hoopvol’ tussen om haar te bemoeiden, en dan maakt zij weer een aantekening en knikt. Toen ze merkten dat ik overgaf, leek dat haar genoeg te doen. Ze noemde het een ‘symptoom van emotionele verwarring’. ‘Het komt vaak voor bij mensen die hevige negatieve emoties ervaren,’ zei ze.

‘Het gebeurde vanochtend toen ik tussen thee of koffie moest kiezen,’ zei ik tegen haar. ‘En later toen ik de krant zat te lezen. Een artikel over hoe ze apen africhten om blinde mensen te helpen.’

‘Tja, daar kunnen we misschien nog eens op terugkomen,’ zei ze, en ze maakte weer een aantekening. Het is me opgevallen dat je niet veel hoeft te doen om mensen af te leiden. Als ze eenmaal een aanname hebben gedaan, zullen de meeste dingen die ze horen of zien die bevestigen. Het enige wat jij dan nog moet doen, is niet op het voor de hand liggende wijzen, al zal ook dat meestal weinig uitmaken. Als zij wil denken dat ik moet overgeven omdat ik de aanblik van een paar lijken niet verdraag, mij best. Ik ben in veel opzichten naïef, kindje, maar ik ben niet zó onbenullig dat

ik niet weet dat jouw bestaan alles ingewikkelder zal maken. Het is veel beter om Melanie in de waan te laten dat ze me van mijn neurose afhelpt door me te laten braken.

‘Laten we het over je familie hebben,’ zegt ze. ‘Hoe voel je je daarover? Je broer en zus. Mis je ze?’

‘Ik..’ Hoe leg je het uit aan iemand die het niet zelf heeft geleefd? ‘Niet echt.’

Ze maakt weer een aantekening.

‘Nee, luister. We waren niet echt een, nou ja, familie-familie zoals jij dat zou zien. We waren allemáál familie van elkaar, of we nou bloedverwanten waren of niet. We waren een...’

Ik zoek naar woorden. Ik weet dat ze zit te wachten tot ik ‘sekte’ ga zeggen, maar ik verdom het. Dit haat ik meer dan al het andere van mijn huidige leven. Het feit dat ons vocabulaire zo anders was dan het hunne, zodat ik moet speuren naar de woorden die zij zouden gebruiken in plaats van de woorden die ik elke dag van mijn leven heb gebruikt. Daar krijg ik van niemand erkenning voor; ze gaan er gewoon van uit dat ik een gebrekkige woordenschat heb. Als ik Syrisch was, hadden ze me een tolk aangeboden, maar ja, wie kan er voor mij tolken? Ze zijn allemaal dood, of weg. Ik zou net zo goed een Mayataal kunnen spreken.

‘Je zult het wel een commune kunnen noemen. Het was een gemeenschap,’ vertel ik haar voor de zoveelste keer. ‘Want we werden allemaal samen opgevoed en de volwassenen pasten om beurten op ons.’

De varkensstal. Zo werd het genoemd, het lokaal waar wij leerden terwijl de volwassenen op de akkers werkten. Ik vermijd die naam liever in mijn gesprekken met Melanie.

Ze deduceert: ‘O, een soort kibboets?’

‘Als jij het zegt. Trouwens, Eden is pas vijftien en Ilo dertien. Tegen de tijd dat zij zindelijk werden, was ik al het grootste deel van de dag met mijn training bezig.’

‘Training?’

“Iedereen heeft een functie,” declameer ik. “Eenieder is niemand, en iedereen is iemand.”

Het lijkt indruk op haar te maken. ‘Heb je dat zelf bedacht?’

Ik werp haar mijn ‘o, kom op zeg’-blik toe. Ik ben wel in mijn nopjes met die blik. Ik heb hem bij groepstherapie geleerd. En dan word ik weer misselijk en moet ik me verontschuldigen en naar de wc rennen. Wat weer een paar minuten kost voordat ik terugkom bij Melanie en de blik die háár handelsmerk is: ‘Zie je nou?’

‘En hoe gaat het met de spánning?’ vraagt ze nadrukkelijk als ik terugkom.

Ik pak het notitieboekje dat me door de gezondheidszorg is verschaft en lees mijn huiswerk voor. De afgelopen zeven dagen waren mijn spanningscijfers, op een schaal van één tot tien, acht, acht, zes, toen, negen, negen en acht. De eerste negen was de dag dat ik bij het strand bijna omver werd gemaaid door een bus. Er zijn vaardigheden die ik me nog eigen moet maken, en de straat oversteken lijkt daar een van te zijn. Ik kom nog steeds maar zelden onder de acht, ondanks de ademhalingsoefeningen en de mindfulness. Al ben ik dol op bètablokkers. Dat heerlijk trage, kalme kloppen van mijn hart nadat ik er een heb genomen.

Melanie is niet verrukt, zie ik aan haar gezicht. Dan fleurt ze op, want optimisme is Melanies neutrale stand, zoals verwachten dat de bommen elk moment kunnen vallen de mijne is. ‘Goh!’ zegt ze. ‘Vrijdag lijkt een verbetering! Wat heb je vrijdag gedaan?’

Ik raadpleeg mijn agenda. ‘Dat was de dag dat ik binnen ben gebleven en mijn kamer heb schoongemaakt. Het had lager kunnen zijn, denk ik, maar ik begon te tobben over de chemicaliën in de schoonmaakspullen. Die zijn toch niet schadelijk voor me?’

De tien, de dag erna, was toen ik dacht dat ik Uri aan het strand een ijsje zag kopen bij een kraam vol plaatjes van dansend snoep. Mijn hart begon te bonzen, tot hij zich naar me omdraaide en ik zag dat hij gewoon een of andere man met een geschoren kop en een stierennek was.